

Évszakok

Tavas

Márciusban még kisbaba, de gyorsan
kibújnak hóvirág-tejfogai,
áprilisban kamaszodik – az arca
rügyek pattanásaival teli,

s májusra nagylány – napsugár-sütővas
bodorítja orgona-fürtjeit,
egész nap magát cicomázza, s éjjel
a hold tükre előtt biggyeszkedik.

Nyár

Hajtják a szél csikósai a búza
kalász-sörényes, vad méneseit,
s már dől a zápor, s ürge túi a
rét ingét virágosra hímezik.

De most a felhő köpenye a villám-
varrás mentén megreccsen s fölhasad,
s házából, hol duzzogva ült, a rongyot
összesöpörni kiszalad a Nap.

Ősz

Tegnap még puha tenyere a Szélnek
kérges lett mára, a simogatásnak
nem örül senki, – hát dühbe gurul,
és végigpofozza a tájat.

Tegnap zöld volt a lomb, s a fák között
tarkán cikázott a madárhad,
tarkállik most a lomb, de közte már
nem szállnak, csak az árnyak.

Tél

Varjakkal gombolt hó-kabátba
bújt a rét, de csak didereg,
ránk a forgószél teker sálat,
mégis majd megvesz a hideg.

Míg be nem fed a hó, s az orrunk
répává nem dagad vöröslőn,
szánkóval, sível ki a dombra! –
ott fölmelegszünk rögtön.

1980 / Kincskereső, 1980 / 12

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)